

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: FOA, działająca w imieniu Karstena Kaltofta.

Strona pozwana: gmina Billund

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyskryminacja ze względu na otyłość na rynku pracy w ogólności lub w szczególności w zakresie pracodawców administracji publicznej narusza prawo Unii, wyrażone np. w art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej, dotyczącego praw podstawowych?
- 2) Czy ewentualny unijny zakaz dyskryminacji ze względu na otyłość ma zastosowanie bezpośrednio do stosunku pomiędzy obywatelem duńskim i jego pracodawcą, będącym organem administracji?
- 3) Jeżeli Trybunał uzna, że w Unii Europejskiej istnieje zakaz dyskryminacji ze względu na otyłość na rynku pracy w ogólności lub w szczególności w zakresie pracodawców administracji publicznej, czy wówczas badanie, czy doszło do naruszenia ewentualnego zakazu dyskryminacji ze względu na otyłość ma być dokonywane w danym przypadku zgodnie z podziałem ciężaru dowodu, w związku z czym celem skutecznej implementacji zakazu w przypadkach, w których istnieje podejrzenie dyskryminacji ciężar dowodu należy przesunąć na pozwanego pracodawcę (por. motyw 18 dyrektywy Rady 97/80/WE⁽¹⁾ z dnia 15 grudnia 1997 r. dotyczącej ciężaru dowodu w sprawach dyskryminacji ze względu na płeć)?
- 4) Czy otyłość należy oceniać jako niepełnosprawność objętą ochroną na podstawie dyrektywy Rady 2000/78/WE⁽²⁾ z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającą ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy oraz jakie kryteria są w danym przypadku decydujące dla przyjęcia, że otyłość danej osoby wiąże się w sposób konkretny z objęciem tej osoby ochroną zawartego w owej dyrektywie zakazu dyskryminacji ze względu na niepełnosprawność?

⁽¹⁾ Dz.U. L 14, s. 6.

⁽²⁾ D.U. L 303, s. 16

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 25 kwietnia 2013 r. w sprawie T-284/11 Metropolis Inmobiliarias y Restauraciones przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 1 lipca 2013 r. przez Metropolis Inmobiliarias y Restauraciones, SL

(Sprawa C-374/13 P)

(2013/C 252/38)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Metropolis Inmobiliarias y Restauraciones, SL (przedstawiciel: J. Carbonell Callicó, abogado)

Dруга strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), MIP Metro Group Intellectual Property GmbH & Co. KG

Żądania wnoszącego odwołanie

— Uchylenie wyroku Sądu z dnia 25 kwietnia 2013 r. w sprawie T-284/11 i, w konsekwencji, rejestracja znaku objętego zgłoszeniem wspólnotowego znaku towarowego nr 7 112 113 „METROINVEST” dla usług z klasy 36;

— obciążenie pozostałych uczestników postępowania jego kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi tylko jeden zarzut:

— **naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009⁽¹⁾.**

Nie mniej jednak zarzut ten składa się z czterech następujących części:

— błąd Sądu i OHIM w ocenie porównywalności oznaczeń;

— brak wzięcia przez Sąd pod uwagę mającego zastosowanie orzecznictwa dotyczącego ogólnej oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd;

— brak spójności z decyzjami Urzędu dotyczącymi tych samych części i pokrewnych znaków towarowych;

— pacyfistyczne współistnienie innych znaków towarowych zawierających słowo „METRO” dla różnych klas, również dla klasy 36.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 2 lipca 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Bułgarii

(Sprawa C-376/13)

(2013/C 252/39)

Język postępowania: bułgarski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Braun, G. Koleva, L. Malferrari)

Strona pozwana: Republika Bułgarii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że ograniczając zgodnie z art. 5a ust. 1 i 2 przepisów przejściowych i końcowych ZES (ustawy o łączności elektronicznej) liczbę przedsiębiorstw, które mogą uzyskać częstotliwość radiową do celów nadawania cyfrowego radia naziemnego i zezwolenie na świadczenie takiej usługi łączności elektronicznej, do dwóch (mimo że istniała potencjalnie możliwość przyznania ich pięciu przedsiębiorstwom), Republika Bułgarii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 2 ust. 1 dyrektywy w sprawie konkurencji;
- stwierdzenie, że zakazując zgodnie z art. 47a ust. 1 i 2 oraz art. 48 ust. 2 ZES przedsiębiorstwom oferującym transmisję telewizyjną, których programy nie są nadawane w Republice Bułgarii, oraz związanym z nimi osobami udziału w procedurach przetargowych o przyznanie częstotliwości radiowych do celów nadawania cyfrowej telewizji naziemnej i świadczenia odpowiednich usług, Republika Bułgarii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 2 ust. 2 i art. 4 ust. 2 dyrektywy w sprawie konkurencji, art. 7 ust. 3 dyrektywy o zezwoleniach oraz art. 9 ust. 1 dyrektywy ramowej;
- stwierdzenie, że zakazując zgodnie z art. 48 ust. 5 ZES użytkownikom częstotliwości cyfrowego radia naziemnego stworzenia sieci łączności w celu nadawania programów radiowych i telewizyjnych, Republika Bułgarii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 2 ust. 2 i art. 4 ust. 2 dyrektywy w sprawie konkurencji, art. 7 ust. 3 dyrektywy o zezwoleniach oraz art. 9 ust. 1 dyrektywy ramowej;
- obciążenie Republiki Bułgarii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja Europejska podnosi, że Republika Bułgarii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 2 ust. 1 i 2 oraz art. 4 ust. 2 dyrektywy Komisji 2002/77/WE⁽¹⁾ z dnia 16 września 2002 r. w sprawie konkurencji na rynkach sieci i usług łączności elektronicznej (zwanej dalej „dyrektywą w sprawie konkurencji”), art. 7 ust. 3 dyrektywy 2002/20/WE⁽²⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy o zezwoleniach) oraz art. 9 ust. 1 dyrektywy 2002/21/WE⁽³⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy ramowej).

- Republika Bułgarii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 2 ust. 1 dyrektywy w sprawie konkurencji, zgodnie z którym państwa członkowskie nie mogą przyznawać ani utrzymywać w mocy praw wyłącznych lub specjalnych w odniesieniu do tworzenia lub zapewnienia sieci łączności elektronicznej, lub w odniesieniu do świad-

czenia publicznie dostępnych usług łączności elektronicznej. W drodze ustawy Republika Bułgarii ograniczyła do dwóch liczbę przedsiębiorstw, którym mogą zostać przyznane częstotliwości radiowe do celów nadawania cyfrowego radia naziemnego (mimo że potencjalnie takie częstotliwości można było przyznać pięciu przedsiębiorstwom) i które mogą na swoim obszarze świadczyć usługi jako operatorzy multipleksu. Takiego ograniczenia dokonano na podstawie kryteriów, które nie są ani proporcjonalne, ani obiektywne. W ten sposób Republika Bułgarii przyznała prawa specjalne w odniesieniu do świadczenia tego rodzaju usług łączności elektronicznej.

- Republika Bułgarii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 2 ust. 2 i art. 4 ust. 2 dyrektywy w sprawie konkurencji, art. 7 ust. 3 dyrektywy o zezwoleniach i art. 9 ust. 1 dyrektywy ramowej, zgodnie z którymi przydział widma na użytek usług łączności elektronicznej następuje według obiektywnych, przejrzystych, niedyskryminacyjnych i proporcjonalnych kryteriów. Republika Bułgarii ustanowiła takie kryteria udziału w procedurach przetargowych o przyznanie częstotliwości radiowych do celów nadawania cyfrowego radia naziemnego, które nie są w stanie spełnić zamierzonych celów; przyjmując kryteria przyznawania częstotliwości radiowych do celów nadawania cyfrowego radia naziemnego, które nie są proporcjonalne i w ten sposób ograniczają liczbę przedsiębiorstw mogących brać udział we wspomnianych powyżej procedurach przetargowych, Republika Bułgarii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 2 ust. 2 dyrektywy w sprawie konkurencji, gwarantującemu wszystkim przedsiębiorstwom możliwość świadczenia usług łączności elektronicznej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 249, s. 21.

⁽²⁾ Dz.U. L 108, s. 21.

⁽³⁾ Dz.U. L 108, s. 33.

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 19 kwietnia 2013 r. w sprawach połączonych T-99/09 i T-308/09, Republika Włoska przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 4 lipca 2013 r. przez Republikę Włoską

(Sprawa C-385/13 P)

(2013/C 252/40)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri i P. Gentile, pełnomocnicy)

Druża strona postępowania: Komisja Europejska